

Phần 3

Chương 11

Ngày 19 tháng 6 năm 2005, 10 giờ đêm.

Đối với Cốc Thu Sa và Lộ Trung Nhạc thì đây chính là khoảng thời gian vô cùng quan trọng. Cốc Trường Long đi đến viện dưỡng lão ở Thái Hồ, Lộ Trung Nhạc cũng vẫn lượn lờ bên ngoài, nhưng cô tin rằng chồng mình không có buổi tiếp đãi ở ngoài, hay là đi đến đường Nam Minh? Cốc Thu Sa trở mình mãi vẫn không thể nào ngủ được, lúc này mới phát hiện ra bên ngoài cửa sổ có một đám khói màu đen. Dưới sự tương phản của ánh lửa đỏ rực, thấy bay lên một số tro tàn, bay đến cửa kính của cô, giống như mấy đôi mắt đang chăm chú nhìn cô.

Trái tim đập rộn lên, mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, phát hiện ra trong một góc ở phía sân sau của biệt thự, có một bóng người nhỏ bé đang đốt một chậu lửa, ném từng thỏi tiền vàng vào trong chậu lửa.

“Vọng Nhi!”

Cô ở cửa sổ tầng hai lớn tiếng gọi, rồi vội vàng chạy xuống lầu, chạy ra sân sau, ôm chặt cậu bé 10 tuổi, giành lấy thỏi tiền vàng trong tay cậu.

Con gió đêm mát lạnh bị đốm lửa làm cho nóng rẫy, tàn tro màu đen bay tán mạn theo gió, gần như lao thẳng vào mắt cô, khiến cô không kìm nổi chảy nước mắt.

Cốc Thu Sa lấy một chậu nước, dập lửa ở trong chậu, cuộn trào lên khói đen và hơi nước. Cô ho sặc sụa, ôm Vọng Nhi trở vào trong phòng, ôm lấy vai cậu, hỏi: “Con đang làm gì vậy?”

“Con không biết!” Ánh mắt vô tội của cậu bé lấp lánh, nét mặt đó khiến người ta cảm thấy thương yêu. Cốc Thu Sa vốn dĩ định mắng cho cậu một trận toi bời, trong chốc lát bỗng mềm lòng, thom lên má cậu: “Vọng Nhi, không có việc gì thì đừng nghịch lửa ở trong nhà được không? Cẩn thận không gây ra hỏa hoạn!”

“Mẹ ơi, trên thế giới này, mẹ có yêu nhất người nào không?”

“Tại sao lại hỏi mẹ câu này?” Cuối cùng cô cũng lau khô nước mắt, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt, “Người mà mẹ yêu nhất, đương nhiên chính là Vọng Nhi rồi.”

“Ngoài con ra thì sao?”

Cốc Thu Sa dừng lại giây lát, trả lời: “Vậy thì chính là bố và người mẹ đã qua đời của mẹ.”

“Ngoài ông bà ra?”

Theo lý mà nói, lúc này cô nên trả lời là chồng, nhưng cô lại lắc đầu nói, “Không còn nữa!”

“Thực sự là không còn nữa sao?”

Đêm nay, cô không muốn lại nhắc đến người đó nữa, nghiêm mặt lại nói: “Mẹ dẫn con đi tắm rồi đi ngủ thôi.”

Mấy tuần sau, Vọng Nhi lại xuất hiện một hành động quái lạ. Cậu bảo tài xế chở cậu đi đến khu trung tâm thành phố mua đồ, kết quả là cậu nhân lúc tài xế không để ý bèn trốn vào trong khu thương mại và biến mất tăm mất dạng. Tối đó, trời đổ mưa rào, Cốc Thu Sa vô cùng lo lắng, còn đặc biệt chạy đến nhà Hà Thanh Ảnh, nhưng vẫn không có bóng dáng của con trẻ. Cô sợ liệu có bị bắt cóc không? Những đứa con của gia đình nhà giàu, rất dễ trở thành mục tiêu của những kẻ bắt cóc tống tiền, cô lập tức báo cảnh sát để nhờ được giúp đỡ. Kết quả là hơn 10 giờ tối, Vọng Nhi tự mình trở về nhà. Cô lo lắng ôm chầm lấy cậu bé, hỏi cậu rốt cuộc đã đi đâu? Cậu nói cậu bị lạc đường bên ngoài, trên người lại không đem theo tiền, ngại không dám hỏi mượn người khác điện thoại để gọi, đã phải ngồi rất nhiều loại phương tiện giao thông, bao gồm cả việc trốn vé tàu điện ngầm, mới quay trở về nhà được. Cốc Thu Sa dặn người làm nấu cơm cho cậu, nhưng cậu lại nói không đói, muốn trở về phòng ngủ.

Vào kỳ nghỉ hè, Cốc gia mời một nhà kinh tế học làm gia sư cho cậu. Mỗi tuần học sáu tiếng đồng hồ, mỗi tiếng thù lao là một vạn tệ, để truyền dạy cho Vọng Nhi tất cả những kiến thức về kinh tế tài chính, cũng bao gồm cả những hình thức mới nhất của thế giới hiện nay, nội dung bài học cơ bản tham khảo EMBA. Nhà kinh tế học nói chưa bao giờ gặp một học sinh nào thông minh như vậy, không những chỉ một chút là đã nắm rõ lại còn có thể tư duy logic hiểu ra những điều khác nữa. Ông đã ra rất nhiều bài tập về thị trường chứng khoán, đều là thị trường cổ phiếu thực tiễn của Mỹ và Hong Kong, Vọng Nhi đã đưa ra đáp án đạt được điểm cao.

Cốc Thu Sa vốn không thích quản lý công ty đồ sộ, trong lòng chỉ thích làm biên tập của nhà xuất bản, hàng ngày phải đối diện với tất cả các cuộc họp và bản báo cáo tài vụ thì đã thấy đầu mình như to ra. Cô muốn có nhiều thời gian để tập thể dục, du lịch, đi mua sắm và spa. Vọng Nhi thì lại có thể nhìn ra vấn đề của từng nhân vật quản lý cấp cao một cách chính xác, phân tích sự nguy hiểm của từng hạng mục, và cô từ đó cũng trung cầu ý kiến của Cốc Trường Long, ông lão nghe xong cũng liên tục gật đầu. Vì tốc độ phát triển nhanh chóng của tập đoàn khiến cho nguồn tiền của công ty gặp phải khó khăn. Vọng Nhi kiến nghị cô hãy tuyển một người trợ lý tổng giám đốc, người này bắt buộc phải là một người có kinh nghiệm làm giám đốc, có tố chất, lại có khả năng xử lý tốt mối quan hệ với ngân hàng.

Nhanh chóng chọn ngay ra được người phù hợp.

Chương 12

Ngày 15 tháng 7 năm 2005, 8 giờ tối.

Mã Lực sau khi dừng xe ở bên đường, lồi di động ra và thấy một tin nhắn: “Các bạn học cũ, ngày 15 tháng 7, kỷ niệm 10 năm tốt nghiệp, bữa tối được tổ chức tại quán lẩu Ngô Ký trên đường Trường Thọ, share đều, không gặp không về!”

Là một người bạn cũ ở trường cấp 3 Nam Minh gửi tới, đã gửi thông tin đến trang chủ của trang mạng trường, anh do dự hồi lâu mới trả lời xác nhận.

Khi bước chân vào trong quán lẩu đầy những mùi gia vị, Mã Lực chau mày soi gương, đặt biệt chải tóc, hai bên ria mép trông có phần hơi chững chạc.

Các bạn học đều đã đang ăn uống say sưa, anh nhìn thấy một người đàn ông to khỏe, ít nhất cũng chín mươi cân, cái bụng tròn vo lộ ra phía trên dây thắt lưng da. Ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra tên người đó, thì ra là bạn cùng phòng năm xưa, thật không ngờ từ một anh chàng có thân hình chuẩn mẫu giờ lại trở thành một người béo ú như vậy, cũng chính là loại người mà mình thấy ghê rợn nhất.

Sự xuất hiện của Mã Lực khiến cho mọi người đều hưng phấn, đặc biệt là các bạn nữ, có người còn kéo luôn anh ngồi xuống cạnh mình, còn anh thì cũng thuận theo ngồi xuống: “Ngại quá, đến muộn rồi, tôi tự phạt ba ly!”

Những lời nói này tỏ ra rất nam tính, giọng nói thì đầy từ tính, anh liên tiếp uống ba ly, xem ra rất giỏi ứng phó với những buổi gặp gỡ, trong cuộc sống chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

“Từ khi cậu thi được vào trường Đại học Thanh Hoa thì không có cơ hội để gặp cậu nữa.”

Giọng nói của lớp trưởng có chút gì đó chua xót, Mã Lực cũng đưa cho mọi người danh thiếp, thỉnh thoảng lại có bạn kêu lên: “Ôi, đã làm ông chủ lớn rồi!”

“Ba năm trước đổi nghề làm đầu tư mạo hiểm, cũng chỉ là may áo cô dâu cho người ta mà thôi.

Nụ cười của anh rất công thức hóa, khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu nhưng không hề thấy thân thiết.

Bạn bè ngồi hàn huyên với nhau, rất nhiều người đã đeo nhẫn trên ngón tay, thậm chí tóc cũng đã thưa thớt đi. Mấy cô bạn gái xinh đẹp vẫn còn độc thân, trang điểm ăn mặc cũng càng thời trang và sành điệu hơn. Có mấy người bàn luận về con cái mình, điều khó tin nhất là con trai của ai đó đã có thể đi mua xì dầu được rồi, thực là sự thay đổi quá lớn.

“Phải rồi, sao Âu Dương Tiểu Chi không đến?”

Không biết người đàn ông nào thốt lên một câu, một bạn khác đã trả lời ngay: “Ồ, cô ấy à? Cô bạn chuyển trường đến, mình và cô ấy còn ở chung một phòng.”

Lớp trưởng gãi đầu nói: “Nghe nói cô ấy thi được vào trường đại học sư phạm, sau đó không liên lạc gì nữa.”

“Thật kỳ lạ, đứa bé này lại ngồi ăn lẩu một mình.”

Cậu bạn mập nói vậy, Mã Lực liền chú ý thấy bàn bên cạnh chỉ một mình cậu bé.

Phía sau nồi lẩu bốc khói, khuôn mặt cậu bé 10 tuổi trông càng nhợt nhạt, lông mày và đôi mắt đều rất đẹp. Mặc dù trên bộ quần áo vẫn còn in hình chuột mickey, nhưng cậu chỉ cần ngồi yên ở đó, là có thể toát ra một khí chất đặc biệt, khiến cho những đứa trẻ khác trở nên lu mờ.

“Phải rồi, hình như không có người lớn đi cùng.”

“Trẻ con bây giờ, không bằng chúng ta hồi đó, cũng không có gì lấy làm lạ cả.”

Mã Lực chau mày lắc đầu, đứa bé đó vốn chẳng thèm chú ý đến họ, chỉ mãi ăn đồ ăn của nó.

Đột nhiên, có một cô gái lăm lờ nói một câu: “Ôi, ai còn nhớ Liễu Mạn không?”

Cả bàn ăn bỗng chốc im phăng phắc, chỉ có tiếng nước lẩu sôi, giống như vạc dầu dùng để nhấn chìm kẻ phạm tội ở trong chôn địa ngục. “Các cậu nói xem, có phải thầy Thân Minh giết cậu ấy không?”

“Sự việc chẳng phải là đã rõ ràng ra đây sao? Liễu Mạn quyến rũ thầy Thân, nhưng thầy Thân thì sắp kết hôn, do đó đã tìm cách giết chết, tỉ mỉ chuẩn bị ra chất độc của cây hoa trúc đào, nửa đêm lừa Liễu Mạn đến căn gác xếp của thư viện rồi đầu độc chết cậu ấy.”

“Sáng sớm hôm đó, khi vừa mới phát hiện Liễu Mạn chết ở trên đỉnh nóc thư viện, vẫn là thầy Thân trèo lên trước để nhìn thi thể còn gì?”

“Tôi cũng nhớ ra rồi, thực sự làm tôi sợ chết khiếp! Về sau suốt cả tuần liên tôi đều gặp ác mộng!”

“Có người nhìn thấy buổi tối trước khi Liễu Mạn bị giết, hai người bọn họ còn trò chuyện riêng với nhau ở lớp tự học buổi tối, sau đó tìm được chiếc bình còn lưu lại độc dược ở trong phòng thầy Thân. Sau khi thầy bị cảnh sát bắt giữ, không biết vì nguyên nhân gì lại được thả ra.”

“Mấy hôm đó, thầy chủ nhiệm giáo vụ thông báo cho học sinh và giáo viên trong toàn trường: thầy Thân đã bị nhà trường khai trừ, thật không ngờ thầy Thân lại giết chết thầy chủ nhiệm giáo vụ! Rồi chính mình cũng không biết bị ai giết nữa? Như vậy đã trở một vụ án không có đầu mối, thi thể còn tìm thấy trong khu Ma nữ kia!”

Mã Lực vẫn luôn trầm mặc từ này giờ, cuối cùng cũng cắt ngang những tin đồn nhảm: “Ngậm miệng! Tôi không tin thầy Thân là kẻ giết người! Xin các

cậu hãy tôn trọng người đã mất, dù sao thì thầy ấy cũng là thầy giáo chủ nhiệm của chúng ta, năm đó mọi người đều rất quý thầy Thân, chẳng phải sao? Các bạn nữ chẳng phải đều nói thầy Thân đẹp trai sao? Các bạn trai chẳng phải đều nói thầy ấy tràn đầy sức sống, không hề làm bộ làm tịch, thường xuyên đánh bóng rổ trên sân vận động với chúng ta. Thầy còn là thầy giáo hướng dẫn Câu lạc bộ văn học của trường, bất luận là thơ cổ hay thơ mới đều rất cừ!”

Những câu nói này khiến cho các bạn đều ngẩn người, chưa bao giờ thấy cậu nổi nóng như vậy, người ở nửa phòng ăn đều quay đầu lại nhìn. Bao gồm cả cậu bé ngồi bàn bên cạnh, cũng nhìn Mã Lực với ánh mắt kỳ lạ.

“Thôi đi, thôi đi!”

Lớp trưởng lại dàn hòa, “Đều là những chuyện đã qua rồi, không nên làm cho mất hứng.”

“Nhưng mấy hôm trước thầy Thân lại xuất hiện ở trên mạng rồi.”

Có một cậu nam sinh cố tình nói ra vẻ huyền bí ma quái, khiến cho các bạn nữ sinh kêu thét lên: “Là hồn ma của thầy ấy sao?”

Mã Lực kéo cậu ta lại hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Minh cũng nhìn thấy, ở trang chính của lớp chúng ta trên trang mạng của trường, cậu có thể lên mạng xem.”

“Chắc chắc là có người giở trò đùa tai quái!”

Mọi người cũng không dám nhắc đến hai chữ “Thân Minh”, mấy bạn lục đục cáo từ, nộp tiền chia đều đầu người cho lớp trưởng.

Chín rưỡi, quán lẩu chuẩn bị đóng cửa, các bạn nữ cũng đã về hết, Mã Lực ngâm một liều thuốc, vượt vượt hai hàng ria, ánh mắt đờ đẫn và ủ dột.

Nhân viên phục vụ đi tới, nói với cậu bé bàn bên cạnh: “Anh bạn nhỏ, bố mẹ của cháu sẽ đến thanh toán phải không?”

Đưa bé lần tìm trong túi hồi lâu, sợ sệt lôi ra mấy chục tệ: “Xin lỗi, trong người cháu chỉ có ngân này, có thể để cháu quay về nhà lấy tiền được không?”

“Thưa giám đốc!”

Một người đàn ông cao to bước tới nói vẻ hung dữ: “Này, tên nhóc con, muốn ăn quýt đây à?”

Cậu bé trai mắt đỏ hoe bật khóc, trong lúc nhân viên phục vụ và giám đốc bó tay không biết xử trí ra sao, Mã Lực đứng dậy nói: “Tôi trả tiền cho đứa bé.”

Anh đặt 200 tệ xuống bàn.

Sau đó Mã Lực mới biết cậu bé này chính là nhân vật xuất hiện trên truyền thông.

Giám đốc nhận tiền, trong lúc trả lại tiền thừa bèn hỏi: “Con anh à?”

“Không quen biết, chỉ cảm thấy rất có duyên.”

Cậu bé vừa thút thít vừa lau nước mắt, nhìn vào ánh mắt chăm chú của Mã Lực, đứng dậy nói, “Cháu cảm ơn”.

“Cậu bé, hãy về nhà sớm đi.” Anh quay đầu nói với lớp trưởng và mọi người, “Đừng uống nữa, đến lúc chúng ta tan tiệc rồi đây!”

Bên ngoài trời đổ mưa rào, Mã Lực chui vào chiếc xe POLO của anh, cậu bé đã lao đến phía trước cửa xe, lấy ngón tay gõ gõ vào cửa xe.

Anh kéo cửa xe xuống: “Anh bạn nhỏ, lại làm sao vậy?”

“Chú có thể đưa cháu về nhà được không?”

“Vì sao?”

“Cháu muốn trả tiền cho chú.”

“Không cần đâu!”

“Nhưng, trời tối rồi, cháu sợ một mình về nhà nguy hiểm. Hơn nữa, cháu không đem theo ô.”

Nhìn thấy nét mặt sợ hãi của cậu bé, anh nhíu mày do dự giây lát, rồi vẫn mở cửa xe ở hàng ghế trên ra. Bàn tay của Mã Lực lạnh như người chết, nắm lấy cổ tay mỏng manh của đứa bé. Trong xe bật bài hát “U hồn thanh nữ”, hồi học cấp 3, Trương Quốc Vinh là thần tượng của anh, hồi đó ở trên đầu giường ký túc xá của anh còn dán một bức ảnh lớn của Âu Dương Phong trong “Đông tà tây độc”.

Những giọt nước mưa vào buổi đêm hè rơi xuống cần gạt nước ở cửa kính, cậu bé nói ra địa chỉ nhà mình, thật không ngờ là ở khu biệt thự ở ngoại ô. Thế mà ngay cả một bữa lẩu cũng không đủ tiền trả, sao lại là con nhà giàu có được chứ?

Điều này khiến Mã Lực lại thấy hào hứng, anh không nói gì, chỉ điều khiển vô lăng. Châm cho mình điều thuốc. Cậu bé trai quan sát đôi mắt anh qua gương chiếu hậu, còn anh thì cũng lén nhìn đứa bé, nhưng hai ánh mắt vừa chạm tới nhau thì lập tức thu lại.

“Phú quý không về quê, như mặc áo gấm đi đêm.”

Đột nhiên, miệng cậu bé bật ra câu này, không biết là lời khích lệ kỳ vọng hay là lời chế nhạo Mã Lực? Bất chợt khẽ giật mình, khóe mắt liếc nhìn cậu bé, nét mặt vẫn rất bình tĩnh, như thể không hề nói gì vậy.

Trong màn đêm Mã Lực lái xe rất nhanh, nửa giờ đồng hồ sau đã đến được khu biệt thự, cậu bé xuống xe và giữ tay ở cửa sổ xe nói: “Chú đợi cháu, cháu về nhà lấy tiền rồi sẽ quay lại ngay.”

Mã Lực tiện tay ném đầu thuốc lá, ánh mắt trở nên mơ hồ, không đợi đứa bé quay lại, bèn chuyển hướng lái xe vào giữa màn mưa đêm.

Một giờ đồng hồ sau, chiếc xe POLO dừng lại ở cổng chung cư, đây là căn phòng anh thuê, bừa bộn lộn xộn chất đầy tạp vật, chỉ có tủ quần là áo rộng rãi và sạch sẽ, đó là bộ mặt quan trọng nhất của anh.

Mã Lực mở máy vi tính và lên mạng, trong trang mạng của trường tìm thấy trường chuyên cấp 3 Nam Minh, lớp B khóa 1992 nhập học 1995 tốt nghiệp.

Anh nhìn thấy rất nhiều cái tên quen thuộc, nhưng không phải tất cả mọi người đều ở trên mạng trường, cũng không phải tất cả mọi người đều còn sống.

Quả nhiên anh nhìn thấy ID của một người tên “Thân Minh”.

“I will be back.”

Vào những năm 90 của thế kỷ 20, tất cả những người đã từng xem bộ phim “Kẻ hủy diệt” của Arnold Schwarzenegger đều hiểu.

Mấy dòng trả lời phía sau là: “Ngắt, thầy Thân? Chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao.”

“Tên khốn nào lại giờ trò đùa ác? Trò đùa này thú vị lắm à? Cút đi!”

Mã Lực dùng tên thật của mình để đăng ký số ID, ở dưới cùng trả lời một câu:

“Thầy Thân, nếu như thầy vẫn còn sống?”

Nếu như, thầy vẫn còn sống?

Ba ngày sau, Mã Lực phát hiện ra có người Add số QQ của anh, thật không ngờ cũng có tên “Thân Minh”, đồng thời kèm thêm một câu: “Trò Mã Lực, có còn nhớ thầy giáo không?”

Anh lập tức đồng ý lời mời kết bạn của người này, chủ động nói chuyện ở QQ: “Rốt cuộc anh là ai?”

Thật không ngờ, đối phương ẩn nick ở trên mạng: “Thân Minh”.

“Đêm hôm khuya khoắt, đừng có dọa tôi!”

Ở bên góc phải màn hình, thời gian hiện lên là 1 giờ 40 phút đêm.

“Muộn như vậy, sao vẫn còn chưa đi ngủ?”

“Làm thêm! Đang chuẩn bị một bài báo cáo về tài chính tiền tệ, sáng sớm mai đã phải đến ngân hàng để họp, có thể lại phải thức trắng một đêm.”

“Sao phải liều mạng đến thế?”

“Phấn đấu!”

Chính mình cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao lại nói nhiều với số ID này thế? Nói không chừng chính là một kẻ gây trò đùa tai quái hoặc là một kẻ thần kinh.

“Mã Lực, trong buổi họp mặt bạn cũ, nhìn dáng vẻ cậu trông rất mệt mỏi, cậu cần phải chú ý sức khỏe đấy.”

“Buổi họp mặt bạn học? Quán lẩu? Anh là ai?”

Tiếp đến, anh đưa ra mấy cái tên, nhưng đều bị đối phương phủ nhận.

“Nếu như cậu không tin tôi là Thân Minh, vậy tại sao lại đồng ý kết bạn với tôi?”

“Không biết! Chỉ là hơi nhớ đến thầy ấy, đã chết cách đây mười năm rồi!”

“Tôi chưa chết.”

“Em đã nhìn thấy thi thể của thầy.” Ngón tay Mã Lực gõ trên bàn phím run rẩy, “Trong buổi lễ truy điệu của thầy.”

“Trông bộ dạng tôi như thế nào?”

“Thầy nằm ở trong quan tài bằng kính, khuôn mặt hơi quái dị, mặt trắng nhợt một cách đáng sợ, người ta nói cần phải hóa trang rất nhiều thì mới có thể che lấp được khuôn mặt đã thối rữa của thầy. Trong trường đồn rằng thầy giết chết thầy chủ nhiệm giáo vụ, nên đã ngăn cấm giáo viên và học sinh đến tham gia tang lễ, chỉ có mình em lén chạy đến. Buổi lễ truy điệu được một người đàn ông trung niên bỏ tiền ra, ông ta gục khóc trên quan tài của thầy, còn chính là em đã đỡ ông ta dậy.”

“Rất cảm ơn cậu, trò Mã Lực!”

Bên ngoài cửa sổ bóng cây rập rờn, như có nước mưa tạt vào cửa kính: “Em nhìn thầy bị đưa vào trong lò hỏa táng, chính tay người đàn ông trung niên đó đã nhặt xương cốt của thầy, lúc đó em cũng khóc một trận. Không phải! Tại sao tôi lại nói cho anh biết điều này, anh có phải là thầy Thân đâu!”

“Nếu tôi không phải là thầy Thân, thì sẽ không biết vào năm cậu học lớp 11 đã giúp bạn ngồi cùng bàn quay cốp bài thi, mỗi bài thu 10 tệ, kết quả là sau khi bị tôi bắt, nửa đêm cậu còn chạy đến phòng ký túc xá của tôi quỳ xuống xin tha.”

Nhìn thấy đoạn này, Mã Lực lạnh toát cả sống lưng, bí mật này chỉ có hai người bọn họ biết.

“Thầy Thân chắc chắn đã tiết lộ bí mật rồi!”

“Cậu cho rằng tôi là loại người đó sao? Buổi tối hôm đó cậu khóc lóc và xin thề với trời là mãi mãi sẽ không bao giờ làm những việc tương tự nữa. Tôi cũng hứa với cậu sẽ không nói chuyện này ra ngoài. Sau đó, tôi lén đến thăm nhà cậu mới biết bố cậu là một người nát rượu, còn mẹ cậu thì bán quán sạp bên đường để sinh sống. Mùa hè hàng năm cậu đều phải đi làm thuê, vì muốn kiếm thêm ít tiền phụ giúp gia đình. Tôi tin rằng bí mật này, cậu chưa từng nói với bất kỳ ai ở trong trường.”

“Đừng nói thêm nữa!”

Mã Lực đến chết cũng không thể nào quên - từ đó về sau, thầy Thân trích ra từ tiền lương của mình mỗi tháng 50 tệ để đưa cho Mã Lực coi như là tiền tiêu

vật. Lúc đầu Mã Lực kiên quyết không chịu nhận, thầy giáo nói là cho cậu mượn đến khi nào cậu đi làm thì trả lại, đã giúp cậu trải qua được ngày tháng khó khăn nhất. Đời này kiếp này anh vẫn luôn cảm kích thầy chủ nhiệm trẻ tuổi Thân Minh.

Ở phần đối thoại của QQ vẫn luôn hiện ra đối phương đang đánh máy: “Học kỳ 1 của năm lớp 12 cậu đột nhiên tìm đến phòng tôi, nói: Cậu có một cuốn sổ nhật ký bị mất ở bên thư viện, viết rất nhiều phần nản về bạn học và thầy giáo, cậu sợ ngày mai sẽ bị người khác phát hiện ra, muốn tôi nửa đêm đi cùng cậu đến đó để lấy về, bởi vì tôi có chìa khóa của thư viện. Thế là tôi đưa cậu đến thư viện, tìm thấy cuốn sổ nhật ký. Tôi đó gió rất to, cửa ở căn gác lầu bị thổi tung, hai người chúng ta đều rất hiếu kỳ, bèn trèo lên căn gác xép, phát hiện ra ở trong đó đầy bụi, chất đầy những sách cổ rách nát. Cậu đã chọn một cuốn “Những người khốn khổ” đem đi. Bên ngoài cửa sổ căn gác xép lóe lên lấp lánh ánh trăng, có một con mèo đen qua đó tròn mắt nhìn chúng ta. Tôi vẫn nhớ câu nói của cậu: “Con mèo này giống như bị quỷ nhập thân, quyết không phải là dấu hiệu tốt, nói không chừng ở đây sẽ có người chết.”

Mã Lực đương nhiên không quên, cậu nói cuối cùng đó không sai lệch một chữ nào, Thân Minh cho dù sống đến tận hôm nay, chưa chắc đã có trí nhớ tốt như vậy.

“Cuốn sách tàn tạ - Những người khốn khổ”.

“Em vẫn giữ ở trên đầu giường mình, nhưng sau khi thầy chết em đã đốt nó rồi, em thường xuyên nửa đêm bật đèn pin để đọc cuốn sách đó, em nói trong cuốn sách đó có bức thư tình mà học sinh trước đây đã để lại, còn nói bắt buộc phải giữ kín bí mật này.”

“Mã Lực, thực ra em không hề biết tôi đã lén mở ngăn bàn của em, đã kiểm tra một lượt cuốn sách “Những người khốn khổ” em cầm, ở trong phần tranh minh họa đoạn viết một hàng chữ bằng bút máy xiêu xiêu vẹo vẹo: “Phàm người nào đọc cuốn sách này, đều sẽ phải gặp vận xấu, không phải chết vì đao thì cũng chết vì ống kim tiêm.””

“Thầy Thân, em chẳng phải đã nói là không được động vào sách của em sao, khi lần đầu tiên em nhìn thấy hàng chữ đó thì vô cùng sợ hãi, hối hận vì đã trộm cuốn sách này từ trong căn gác xép. Nhưng em lại nghĩ là trò đùa tai quái của học sinh đã mượn cuốn sách này bèn cất cuốn sách đi và không để tâm đến điều này. Thế mà một năm sau không ngờ lời nguyện thành sự thật, thầy lại chết ở khu Ma nữ, bị người ta dùng dao đâm chết.”

“Đúng vậy, tôi chết vì bị dao đâm.”

“Cho nên em đốt cuốn sách đó đi rồi, từ đó về sau em cảm thấy sợ hãi đối với ống kim tiêm, nghe thấy mấy chữ này là thấy rùng mình, ốm bệnh, sốt cao em cũng không dám đi đến bệnh viện, có lúc thực sự không thể gắng gượng

được nữa, đi đến bệnh viện khám, cho dù được kê đơn tiêm thì quay người xé luôn.”

“Cậu vẫn chưa kết hôn chứ?”

“Yêu rất nhiều bạn gái rồi, cũng thường có những bà cô giàu có chủ động đến dụ dỗ em nhưng chưa có ai đi được đến cuối cùng cả.”

Mã Lực cảm thấy mình thực sự bị điên rồi, sao lại nói tất cả điều này chứ.

“Thầy Thân, thầy thực sự đã chết phải không?”

“Chẳng phải cậu đã nhìn thấy tôi bị hỏa táng sao?”

“Thầy đã bị đốt thành một đám tro rồi sao có thể trò chuyện với em ở đây được?”

“Mã Lực, tôi ở ngay bên cạnh cậu.”

“Không, đây chỉ là ảo giác! Thầy chỉ là người ở trong não em tưởng tượng ra mà thôi! Em nghĩ em cần phải uống thuốc rồi, thầy hãy rút ra khỏi não của em đi!”

Ba năm trở lại đây Mã Lực bị mất ngủ và mộng mị vây bủa, cũng đã đến bệnh viện kiểm tra, vẫn luôn phải dùng thuốc chống lại chứng trầm cảm.

“Em tưởng đây là bộ phim kinh dị sản xuất trong nước sao?”

“Đây thực sự là ảo giác, em phải đi uống thuốc đây, uống thuốc! Uống thuốc! Uống thuốc! Uống thuốc!”

Trên màn hình dày kín hai chữ “uống thuốc”.

“Cậu uống thuốc gì vậy?”

“Chúng ta gặp mặt nói chuyện đi.”

Khi gõ ra hàng chữ này ngón tay Mã Lực toát đầy mồ hôi.

“Được!”

“Có thể bảo đảm là chính thầy được không?”

Đầu óc Mã Lực hoàn toàn hỗn loạn, vừa rồi vẫn còn tưởng là ảo giác bây giờ thì lại là đang xác nhận nói chuyện với người chết.

“Chỉ cần tôi có thể nói ra tất cả mọi bí mật của cậu.”

“Chiều mai, 4 giờ, ở trước cửa tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream, nếu như cậu thật sự quen tôi, là có thể nhìn thấy tôi.”

“Không gặp không về.”

U linh Thân Minh biến mất khỏi QQ, bên ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng to khiến người ta nghĩ đến ngày 19 tháng 6 năm 1995, anh bị giết hại vào đêm mưa gió sấm chớp.

Mã Lực lại thấy xung quanh vang lên tiếng nhạc rầu rĩ thê lương, thầy Thân nằm trong cỗ quan tài kính, vẫn gầy giống như trước đây, chỉ có điều làn da trở nên nhợt nhạt hơn nhiều, người hóa trang cũng đã bôi thêm cả son môi và phấn cho thầy, nhìn có cảm giác rờn rợn. Chỉ có anh bạo gan giơ tay ra vuốt ve quan tài lạnh giá, giống như một xác chết cứng ngắt. Cửa kính đột nhiên mở ra, Mã Lực chạm vào gương mặt người chết, Thân Minh mở mắt ra cắn chặt lấy ngón tay anh.

Một giấc mơ thật đáng sợ. Anh tỉnh dậy toàn thân đầm đìa mồ hôi, bên ngoài cửa sổ trời đã hừng sáng, anh bắt đầu viết đơn từ chức.

Bốn giờ chiều, Mã Lực đến trước cửa tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream, tà áo bị ai đó kéo xuống, quay đầu lại chẳng nhìn thấy gì, lúc nhìn xuống phía dưới mới phát hiện ra gương mặt của cậu bé trai này.

Anh vẫn chưa quên cậu bé này, hôm họp lớp Mã Lực đã thanh toán tiền ăn cho cậu, rồi lái lái xe đưa cậu trở về biệt thự.

“Chào cậu, Mã Lực!”

Nhìn thấy khuôn mặt bình thản đã để lại ấn tượng rất sâu sắc này, anh mở miệng ra lắp bắp: “Cháu...”

“Bốn giờ chiều, trước cửa tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream, chẳng phải là cậu nói sao!”

“Không, không thể nào là cháu được! Thầy ấy trốn ở đâu, có phải bỏ tiền ra để thuê cháu đến không?” Mã Lực đẩy cậu bé ra, lo lắng nhìn đảo đảo xung quanh như thể có một u linh đang trốn trong đoàn người náo nhiệt.

“Đừng có mất công vô ích nữa, chính là tôi.”

Nét mặt cậu bé vẫn rất trấn tĩnh lạnh lùng hỏi “Cậu uống thuốc gì?”

Câu nói này khiến Mã Lực ngẩn người, nheo mắt nhìn khuôn mặt cậu bé, kinh hãi lùi mấy bước phía sau. Cậu bé dùng khẩu khí của Thân Minh, ngay cả thanh âm cũng hơi giống.

“Đợi đã, vừa rồi cháu nói gì?”

“Phàm người nào đọc cuốn sách này, đều sẽ phải gặp vận xấu, không phải chết vì dao thì cũng chết vì ống kim tiêm.”

“Câm miệng lại!”

Đôi môi Mã Lực tím ngắt nhìn xung quanh.

“Hãy đi theo tôi!”

Hai người đến quán cafe Starbucks. Mã Lực gọi cho cậu bé cốc chanh nóng, còn mình cốc cafe.

“Hãy nói cho tôi biết ai ở đằng sau đã xúi giục cháu làm như vậy?”

“Thân Minh.”

Mã Lực chống tay vào cằm hỏi như thăm vấn.

“Anh bạn nhỏ, cháu tên gì?”

“Tur Vọng.”

Anh nghe xong liền rùng mình. Cậu bé trai giải thích:

“Tur trong tur lệnh, Vọng trong thiêu vọng.”

“Ồ, một cái tên thật kỳ lạ, năm nay cháu mấy tuổi rồi?”

“Hết kỳ nghỉ hè này là lên lớp 4.”

“Khi thầy Thân chết, cháu vẫn chưa sinh ra phải không?”

Tur Vọng trả lời rất điềm tĩnh.

“Đúng vậy, tôi sinh ra sau khi anh ấy chết một năm.”

“Vậy thì cháu có quan hệ gì với thầy ấy?”

“Cậu không dám tưởng tượng đâu, thực sự muốn nghe sao?”

“Mau nói đi, tôi không đủ kiên nhẫn đâu.”

Ở một góc quán cafe Starbucks ồn ào, cậu bé ghé sát vào tai Mã Lực, nói bằng chất giọng âm u: “Tôi bị hồn ma của Thân Minh nhập vào”. Mã Lực ngẩng phắt đầu lên nhìn cậu bé một cách hoảng sợ rồi lại ra sức lắc đầu: “Nói linh tinh!”

“Trò Mã Lực, xin hãy trình bày một lượt bối cảnh sáng tác bài thơ “Kỷ niệm Lưu Hòa Trân”. Trò Mã Lực, hãy đi đến sân thể dục thể thao đánh bóng rổ với tôi nhé? Trò Mã Lực, hôm nay bạn phụ trách thu bài thi nhé? Trò Mã Lực, chúng ta phải học hành vì điều gì? Vì sự quật khởi của Trung Hoa. Trò Mã Lực, bạn đã quên Câu lạc bộ thơ Chết rồi sao?”

“Cầu xin thầy đừng nói nữa, thầy Thân!”

Mã Lực dường như đứng bật dậy nhưng lại lấy hai tay bịt chặt lấy tai, bộ dạng đau khổ đến cùng cực.

Tur Vọng lại tiếp tục dùng giọng điệu của Thân Minh nói tiếp: “Trò Mã Lực, tôi xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ là để các em tin là tôi chưa bao giờ rời xa các em, những học sinh mà tôi yêu quý nhất.”

“Thầy Thân Minh, thầy làm sao vậy, năm đó rốt cuộc là ai đã giết thầy?”

“Nếu như tôi biết được đáp án, e rằng đã không trở thành hồn ma bóng quỷ cô độc.”

Mã Lực nhiu mày nhìn cậu bé, lúc đầu gật đầu rồi lại lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận. Anh khẽ nhấp một ngụm cafe, rồi mới hồi phục lại trạng thái bình thường được.

“Bao năm nay oan hồn của thầy vẫn phiêu du không tan được sao?”

“Đúng vậy, tôi cứ bay bay mãi trên đường Nam Minh, mấy năm trước nhìn thấy một cậu bé học sinh tiểu học rồi cười luôn lên lưng nó, cậu nhìn đứa bé này cứ luôn cúi đầu lưng khòm, chính là vì bao năm nay bị tôi đè đấy”.

Đứa bé đau khổ cúi đầu, thể hiện rõ bộ dạng phía sau cổ bị thứ gì đó đè nén - thì ra bộ phim kinh dị của Thái là thật.

“Thầy Thân, giữa ban ngày ban mặt đừng ra ngoài dọa người.”

“Xin lỗi, nếu như gặp gỡ nhau vào buổi tối thì không biết cậu còn sợ hãi đến mức nào.”

Đứa bé này thực sự đã biến thành Thân Minh, thần thái và ánh mắt đều giống như người đàn ông trưởng thành, ngay cả nụ cười cũng quái dị.

“Khi tôi cần nghỉ ngơi thì đứa bé Tư Vọng được ra ngoài, nhưng khi tôi muốn nói thì đại não của nó sẽ hoàn toàn bị tôi chiếm giữ!”

“Vậy, thầy muốn ở đó đến khi nào? Lẽ nào nếu không bắt được hung thủ, thì thầy mãi mãi trôi nổi bên ngoài sao?”

“Chắc là... đúng như vậy.”

“Em thì lại cảm thấy đứa bé tên Tư Vọng này thật đáng thương.”

“Cũng coi như tôi và nó có duyên với nhau đi, giống như giữa chúng ta cũng có duyên vậy.”

Mã Lực thay đổi sắc mặt, anh biết mình đang nói chuyện với một hồn ma mà mười năm trước bị giết hại.

“Ồ, đúng vậy, mấy năm nay, em cũng muốn báo thù cho thầy, cố gắng tìm kiếm hung thủ nhưng lại không thu được gì.”

“Cảm ơn cậu, hiện giờ cậu sống như thế nào?”

“Hôm nay vừa mới nộp đơn xin từ chức, thật sự không chịu nổi áp lực làm công việc về tài chính tiền tệ.”

Anh cầm lấy tờ giấy ăn trên bàn lau từng giọt mồ hôi trên trán.

Tư Vọng gõ gõ bàn.

“Này, có cần tôi giúp đỡ không, cần phải biết rằng vong linh làm được hết mọi việc đấy.”

“Thầy có thể giúp em chuyện gì? Chữa được bệnh trầm cảm của em sao? Anh bạn nhỏ”.

“Cho cậu một công việc mới có được không?”

Mã Lực nhìn nét mặt nghiêm túc của cậu bé cười đau khổ.

“Đừng nói với em là làm gia sư gì đó nhé!”

“Công ty gia sư lớn nhất Trung Quốc - Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, trợ lý Tổng Giám đốc, tiền lương hàng năm 60 vạn.”

Ngữ khí của Tư Vọng mang theo sự khích lệ, nhưng Mã Lực vẫn mơ màng lắc đầu, “Đừng có đùa nữa.”

“Tôi phải bảo người đứng đầu công ty chính thức đến tìm cậu thì cậu mới tin phải không?”

Nửa giờ đồng hồ sau, Mã Lực 28 tuổi và Tư Vọng 10 Tuổi lần lượt bước ra khỏi tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream. Một chiếc xe BMW 760 đỗ bên cạnh đường rồi chờ Tư Vọng đi. Mã Lực nhìn thấy sắc trời chiều bao trùm lên đoàn người đông đúc, những người đang sống ai nấy đều bận rộn đi lại trên đường, không hề hay biết mình đang vội vàng để đi đến cái chết, bên cạnh lại bay lượn vô số u linh của những người đã khuất trước đây.

Chương 13

Sau kỳ nghỉ hè, Cốc Thu Sa sắp xếp cho Vọng Nhi đến trường tiểu học dân lập, đó là trường học quý tộc mà tập đoàn Nhĩ Nhã đầu tư, khẩu hiệu là chuyên bồi dưỡng người kế nhiệm của các công ty gia tộc. Nhưng đứa trẻ này kiên quyết không đồng ý, mặc dù học ở trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ cũng chẳng có bạn bè nào. Sau vài lần tranh cãi, Cốc Thu Sa lo lắng cậu bé sẽ bỏ trốn về chỗ mẹ đẻ, chỉ có thể đồng ý lời thỉnh cầu của cậu, nhưng hàng ngày đều sai tài xế đến đón đưa đi học và tan học. Tư Vọng nhận được sự đãi ngộ đặc biệt ở trong trường, rất nhiều người muốn đến xem cậu thần đồng này, nhưng người bảo vệ đều từ chối đuổi ra ngoài cửa, ngay cả bạn học cùng lớp cũng không được tùy tiện nói chuyện với cậu.

Vọng Nhi rất thích vẽ, Cốc Thu Sa đã bố trí một phòng vẽ trong nhà, bố trí các loại tượng thạch cao và màu vẽ, tuần nào cũng đều vẽ ra mấy bức tranh chì hoặc tranh màu nước khá đẹp.

Một buổi đêm cuối thu, Cốc Thu Sa tắm xong đi qua phòng vẽ phát hiện ra ở khe cửa vẫn sáng đèn, phát hiện ra Vọng Nhi vẫn chưa ngủ, mà đứng ở trước giá vẽ, cầm bút chì ra sức tô, cả cơ thể run rẩy mạnh.

Một đứa bé trai 10 tuổi đang phác họa bức tranh - vẫn có thể nhận ra được không gian âm u, càng giống như bức tranh đồng ở thế kỷ 19, khắp nơi đều nhỏ những giọt nước bản, bối cảnh là một bức tường hoen ố bám đầy mạng nhện, có một người đàn ông úp mặt xuống dưới đất, phía sau lưng đang cắm một con dao, mấy con chuột bò qua cổ anh ta. Qua mái tóc và hình dáng khuôn mặt của anh ta, thì có thể nhận thấy anh ta chỉ mới ngoài 20 tuổi.

Điều càng khiến Cốc Thu Sa gần như phát điên là cô nhận ra chiếc áo sơ mi mà người đàn ông trong bức tranh này mặc, logo trên viền tay áo, đó là chiếc áo

mười năm trước chính tay cô chọn lựa ở trung tâm thương mại mua sắm, để làm món quà sinh nhật tặng cho vị hôn phu của mình.

Anh đã mặc chiếc áo sơ mi này lúc chết.

Cô lao vào phòng vẽ ôm chặt lấy đứa bé kéo sang một bên, nhìn chăm chăm vào mắt nó, “Vọng Nhi, con ốm à?”

Sắc mặt đứa bé trắng nhợt, trên đầu rịn ra mấy giọt mồ hôi run rẩy lắc đầu “Con mơ thấy một giấc mơ”. Cốc Thu Sa nhìn bức tranh trắng đen đó, “Con vẽ ra cảnh tượng trong giấc mơ à?”

“Đúng vậy.”

Đây cũng chính là cơn ác mộng của cô vào sáng sớm mỗi ngày trong suốt mười năm qua - cảnh tượng thi thể của Thân Minh lúc được cảnh sát phát hiện ra.

Còn về người cảnh sát phát hiện ra thi thể, đó là người đàn ông tên Hoàng Hải, gần một năm nay thường xuyên xuất hiện ở cạnh công ty. Vụ án Hạ Niên bị giết chết không có bất cứ tiền triển nào, rất nhiều người trong công ty đều bị cảnh sát hỏi chuyện. Cốc Thu Sa luôn có một thứ cảm giác, sự chú ý của cảnh sát Hoàng Hải tập trung vào vụ án mười năm trước.

Đúng như nhiệt độ ở kim thủy ngân, bầu không khí càng lúc càng lạnh, thái độ của Lộ Trung Nhạc đột nhiên chuyển biến tốt lên. Lộ Trung Nhạc đã nở nụ cười nhiều hơn đối với đứa con nuôi không mang họ mình, thường xuyên chủ động nói chuyện với Vọng Nhi, thậm chí cùng ngồi để xem NBA hoặc là Serie A.

Mặc dù gia đình hòa thuận, là một việc tốt, nhưng lại khiến cô có cảm giác thấp thỏm không yên.

Bức tranh miêu tả cơn ác mộng mà cô đã nhìn thấy trong phòng vẽ ngày hôm sau cô đã lén đốt đi, một lần nữa cô nhìn thấy ánh mắt Vọng Nhi, liền nghĩ đến người đàn ông đã qua đời từ lâu. Anh ấy luôn cúi mắt nhìn trông hơi yếu ớt, khuôn mặt cũng rất thanh tú, làn da cũng trắng, anh có đôi mắt vừa to vừa đen, lúc yên tĩnh như chìm vào suy ngẫm, có đôi khi lại lấp lánh tia nhìn thù hận hung ác. Tóc của anh không hoàn toàn đen, mà có một số sợi màu nâu đậm kỳ lạ, như thể che khuất nửa vầng trán.

Cốc Thu Sa đã không còn dám nhìn thẳng vào mắt Vọng Nhi nữa.

Có mấy lần ngủ cùng cậu buổi tối, khi tỉnh dậy lại phát hiện ra gương mặt Thân Minh nằm ngay bên, Cốc Thu Sa sợ hãi đến độ kêu thét lên, Vọng Nhi mở mắt vẫn còn ngái ngủ hỏi: “Mẹ sao vậy?”, cô cũng không biết trả lời ra sao, chỉ có thể nói là gặp ác mộng.

Trong đêm đông lạnh giá, ánh mắt cậu toát ra tia nhìn kỳ dị, hoàn toàn không giống như một đứa trẻ. Cậu bé từ từ lại gần Cốc Thu Sa, hai tay ôm lấy phía sau

cổ cô giống như một người tình đã lâu không gặp, dịu dàng hôn lên má và vành tai, hơi nóng giống như của chú mèo nhỏ vào trong lỗ tai cô. Hồ nước đã khô cạn đến tận đáy từ lâu giờ lại bị cậu bé này lay tỉnh và tưới tắm, quay trở lại cái năm 25 tuổi.

Cốc Thu Sa lúc này mới nhận thức được, mình vẫn yêu anh ấy.

Vào một buổi sáng sớm cô nghe thấy tiếng khóc thút thít, nhìn thấy Tư Vọng ôm gói khóc lóc, chưa bao giờ thấy nó nằm kiêu như thế, gần như đã khóc ướt đầm cả ga giường. Cô cố kìm không đánh thức nó dậy mà ghé sát tai vào bên miệng nó nghe thấy từng tiếng nói mê đầy bi thương, “Tôi... không... muốn... chết, tôi... không... muốn... chết, tôi... không... muốn... chết... Tiểu... Chi...”

“Tiểu Chi là ai?”

Chương 14

“**R**ốt cuộc cậu là ai?”

Lộ Trung Nhạc đã hút hết đầy một gạt tàn thuốc lá, trong mắt đầy tia máu đỏ, vẫn đang uống cafe đen, kim đồng hồ trên tay đã di chuyển đến 1 giờ sáng. Anh ta muốn nửa người chìm trong bóng tối để đối phương không nhìn thấy rõ vết bớt màu xanh trên trán anh ta.

“Là người giống như anh.”

Mã Lực ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vừa vặn đối diện để nhìn thấy được đỉnh nhọn của chùa Tịnh An. Cô nữ nhân viên phục vụ lại đưa đến một đĩa hoa quả, không kìm được ngẩng đầu nhìn anh.

Ba tháng trước Mã Lực đã trở thành Trợ lý Giám đốc của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã. Mới đi làm chưa đầy một tháng đã giúp tập đoàn vay nợ ngân hàng được số tiền lên đến nghìn vạn tệ, nhanh chóng nắm được quyền sinh quyền sát của tập đoàn. Cũng có người nói sau lưng rằng Cốc Thu Sa chẳng qua cũng chỉ là nhắm vào gương mặt của anh ta, nói không chừng buổi tối anh ta còn phải kiêm cả việc giải sầu cho bà chủ.

Người như này đương nhiên sẽ là đối tượng Lộ Trung Nhạc vô cùng căm ghét, ở trong công ty chưa bao giờ bọn họ nói chuyện, mỗi lần nhìn thấy Mã Lực cũng đều khiến anh ta cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng Lộ Trung Nhạc không hề hay biết Mã Lực và anh ta đều tốt nghiệp từ trường cấp 3 Nam Minh, chỉ là muộn hơn mình bảy năm - năm 1995, là năm mà Thân Minh là thầy giáo bị giết chết.

Mười năm qua, Lộ Trung Nhạc đều muốn quên đi gương mặt đó, nhưng mỗi lần vào buổi sáng sớm thời tiết âm u lạnh lẽo, là lại giống như nhìn thấy đôi mắt của Thân Minh, nằm ở giường trên của phòng ký túc xá trong những năm tháng học cấp 3, gọi anh ta dậy để không nhớ bữa ăn sáng ở nhà ăn.

Hồi đó bọn họ sống trong cùng một phòng ký túc xá, thời gian vui chơi nhiều nhất chính là chơi trò Đại chiến tứ quốc, Lộ Trung Nhạc chủ công, Thân Minh chủ thủ, khả năng thắng lợi hơn 90%, là cặp bài trùng ăn khớp nhất nổi tiếng khắp xa gần. Một thú vui khác của Lộ Trung Nhạc là đấu đế mèn. Đầu thu, ở dưới gầm giường đầy những chậu đế mèn, ồn ào khiến cho các bạn cùng phòng không thể nào ngủ được. Ở trong khu đất hoang gần trường, Thân Minh đã giúp anh ta bắt được một con cánh có đốm rất là uy vũ, đánh khắp thiên hạ mà không có đối thủ, đế mèn đến mùa đông thì chết, anh ta đã khóc rất thương tâm. Lộ Trung Nhạc có rất nhiều sở thích, chỉ có điều học không tốt, mỗi lần thi cử đều là do Thân Minh giúp anh ta quay cóp, anh ta mới có thể thuận lợi tốt nghiệp được cấp 3. Lộ Trung Nhạc và Thân Minh là đôi bạn thân thiết nhất, đây là việc chưa ai từng ngờ tới. Từ lần đầu tiên họ quen nhau đến giờ chắc cũng đã hai mươi năm rồi.

Năm 2005, vào cuối thu, Thân Minh đã trở thành một đám tro tàn. Lộ Trung Nhạc giờ còn khó chịu hơn là bị đốt thành tro tàn, thấp thỏm không yên nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt.

“Nửa đêm hẹn tôi ra chỉ là để nói câu này sao?”

“Anh Lộ, có một sự việc e rằng hiệu trưởng Cốc cũng không biết thì phải, anh mở công ty đó ở Hong Kong, bề ngoài có vẻ như không liên quan gì đến tập đoàn, thật ra là đang di chuyển tài sản của công ty.”

“Sao cậu biết?”

Sắc mặt Lộ Trung Nhạc thay đổi, lấy tay xoa môi, nhưng ngay cả nửa sợi râu cũng chẳng thấy.

“Cô Cốc không hiểu về tài vụ và quản lý, hiệu trưởng Cốc thì cũng đã già rồi, tôi lại cảm thấy may mắn cho anh, thật không ngờ đến giờ vẫn không bị phát hiện.”

“Cậu đang tổng tiền tôi à?” Lộ Trung Nhạc dập tắt điếu thuốc lá, “Bao nhiêu?”

Thấy anh ta thẳng thắn như vậy, Mã Lực cũng không hề ngạc nhiên: “Tôi đã nói chúng ta là cùng một loại người, những thứ mà chúng ta mong có được cũng đều giống nhau - ai thêm món lợi nhỏ xíu như cái đầu con ruồi thế?”

“Tôi không hiểu.”

“Anh Lộ, anh rất hận vợ anh và nhạc phụ, chẳng phải thế sao?”

Nhìn ánh mắt suy tư của anh ta, cầm cốc cafe trầm mặc hồi lâu, Mã Lực tiếp tục nói: “Tôi cũng vậy.”

“Hãy nói cho tôi biết lý do.”

“Đây là bí mật của tôi, không liên quan gì đến anh.”

“Được rồi, vậy chúng ta hãy nói thẳng vào vấn đề - Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã có rất nhiều bí mật, anh với vai trò là trợ lý của vợ tôi, chắc là cũng hiểu rất rõ.”

“Những bí mật này nếu bị công bố, đủ để chí mạng, rất nhiều người đều mong đợi lấy được chứng cứ.”

Anh ta lại châm một điều thuốc, “Mã Lực, có phải cậu muốn làm một giao dịch với tôi không?”

Mười phút sau, hai người đàn ông này đã giao dịch xong.

Lộ Trung Nhạc thoải mái nhả khói thuốc, thực ra hai chân đều đang run rẩy, phía sau lưng thì sờn gai ốc.

“Nói thực, cậu đúng là một người đáng sợ.”

“Đây là đang khen ngợi tôi sao?”

Mã Lực còn cố tình bổ sung thêm một câu với vẻ thâm trầm, “Thực ra, người mà anh nên cảm ơn nhất chính là công tử Cốc Vọng.”

“Tên nhóc đó?”

“Anh Lộ, anh là bố nuôi của cậu bé đấy!”

“Chúng ta giờ đây đã là bạn bè, anh cứ nói thẳng ra không cần ngại.”

Lộ Trung Nhạc cười cúc áo sơ mi, cố tình nhìn xung quanh lo lắng có người khác nghe lén, “Mỗi lần nhìn thấy đứa bé này, nhìn thấy đôi mắt nó, đều khiến tôi không lạnh mà run, mặc dù không hề thấy chút ác ý nào nhưng tôi cứ có một thứ cảm giác, nó muốn giết tôi.”

“Anh hiểu nhầm rồi, công tử Cốc Vọng không phải có ý này đâu.”

Đột nhiên, trong ánh mắt Lộ Trung Nhạc thoáng qua một tia hoảng sợ: “Không lẽ... cậu là người của nó?”

“Không, tôi chỉ phục vụ cho mình thôi. Tôi chỉ là đề nghị anh, anh Lộ ạ, đừng có gây khó dễ với nó, anh quyết không phải là đối thủ của đứa bé này đâu, nếu như anh có thể đối xử tốt với nó một chút thì cũng có lợi cho anh đấy.”

Từng câu nói của Mã Lực đều có lý, Lộ Trung Nhạc gật đầu suy tư: “Được, tôi đồng ý với cậu.”

“Cảm ơn!”

Nói xong anh rút từ trong túi ra một lọ thuốc đặt vào tay Lộ Trung Nhạc.

“Đây là thứ gì, những chữ trên đó tôi không hiểu?”

“Hướng dẫn sử dụng thuốc là tiếng Đức, anh có thể nhờ người phiên dịch, bên trên là LHRH, ý là kiểm chế giải phóng hormone luteinizing”. Mã Lực mỉm cười đứng dậy nói với nữ phục vụ đang lén nhìn anh: “Thanh toán!”

“Đợi đã.” Lộ Trung Nhạc nắm lấy cánh tay anh, “Cậu vừa mới nói gì?”

“Anh Lộ, kiên nghị anh về nhà kiểm tra một chút vòi nước uống ở trong nhà, nhưng đừng để vợ anh biết.”

Chương 15

Đêm Noel năm 2005.

Trong vườn hoa của biệt thự có một cây thông Noel rất to, ánh đèn màu sáng nhấp nháy suốt đêm. Hà Thanh Ảnh cô độc đứng ở bên ngoài lan can sắt, áo khoác và khăn quàng cổ miễn cưỡng chắn được cơn gió lạnh. Cô buộc tóc ra phía sau, trên trán rủ xuống mấy lọn tóc, bay qua bay lại giữa hai mắt.

Hai giờ trước, cô nhìn thấy chiếc xe BMW chở Cốc Thu Sa và Vọng Nhi quay về, chắc là họ đã đến nhà thờ để tham gia lễ Missa tập thể. Khóm cây giúp cô ẩn giấu khuôn mặt, vừa mới bước ra ngoài để đối diện với cửa sổ nhà Cốc gia. Giống như mấy hôm trước vào sinh nhật của Vọng Nhi, cô không nhận được lời mời của Cốc Thu Sa, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, hy vọng nhìn thấy con trai dù chỉ trong chốc lát.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vọng Nhi, là ngày 19 tháng 12 năm 1995, ở trong phòng đẻ của bệnh viện trung tâm Zhabei. Giữa tiếng khóc đau đớn như xé gan xé ruột, Hà Thanh Ảnh gần như hôn mê, bên tai vang lên tiếng khóc của đứa bé mới sinh.

“Là bé trai!” Y tá đỡ đẻ dịu dàng nói.

Hà Thanh Ảnh bật khóc.

Cô cố gắng mở to mắt, nhìn vào chiếc đèn phẫu thuật vô ảnh, thốt ra tiếng nói yếu ớt: “Đề... đề... tôi nhìn nó!”

Một bé trai gào khóc thật to, vừa mới được rửa đi những vết máu, khuôn mặt trông hơi nhạt nhòa, chỉ có đôi mắt khế mở ra, nhìn mẹ mình với ánh mắt kỳ lạ.

Hà Thanh Ảnh nảy ra một suy nghĩ hoang đường - nó đang nghĩ gì vậy? Tại sao nó lại khóc thương tâm như vậy? Như thể mang theo một mối oán hận không nói được thành lời?

Mặc dù ra sớm vài tuần, nhưng lại không cần ở trong lồng ấp quá lâu, các y tá đều nói đứa bé này thật là may mắn, khỏe mạnh hơn những đứa bé bị đẻ non khác nhiều. Tư Minh Viễn lần đầu tiên làm bố, liên tục thom con trai, còn đặc cách cạo nhẵn rêu ria trên mặt mình. Ông bà ngoại cũng bận rộn nhưng rất vui mừng. Tư Minh Viễn đi đến đồn công an đăng ký hộ khẩu cho con trai, tên là do Hà Thanh Ảnh đặt. Lúc mang thai, ngày nào cũng nhìn qua cửa sổ ra phía xa xa, như thể có một thứ thanh âm nào đó đang gọi cô, thế nên chọn một cái tên đơn giản: Vọng - Tư Vọng.

Chỉ mấy hôm là lại chuyển về nhà, là ngôi nhà cũ mà bố mẹ Hà Thanh Ảnh để lại, gia đình ba người vẫn có thể ở tạm được. Cô nghỉ ngơi bốn tháng rồi lại quay trở lại bưu điện làm việc. Thu nhập của cô nhiều hơn chồng, trang phục ăn mặc cũng khá được, thỉnh thoảng còn có thể dùng những đồ mỹ phẩm chính hiệu. Trên giá sách của cô có cả một dãy là sách của Trương Ái Linh, nhưng không phải chỉ là để làm đồ trang sức.

Chồng cô làm việc ở xưởng gang thép trên đường Nam Minh. Bảy rưỡi sáng hàng ngày đi làm, trước khi trời tối thì về nhà đúng giờ. Ngoài việc uống rượu với đồng nghiệp, rất ít khi có mối quan hệ xã giao ngoài xã hội. Thường ngày, anh cũng chỉ hút thuốc lá hiệu Mẫu đơn, không đọc bất cứ thứ gì ngoài báo. Anh ta có dáng người cao to lưng lững, nhìn trông có vẻ hơi thô lỗ, không biết liệu có di truyền cho con trai hay không? Trong nhà chỉ có một chiếc ti vi màu trong nước sản xuất, còn có một đầu video của Nhật. Anh ta lúc rảnh rỗi thì thường xem video ở nhà, thường là những bộ phim hành động của Mỹ, thỉnh thoảng cũng có phim cấp 3 của Hong Kong. Vốn không hề để ý xem con trẻ có lén nhìn hay không.

Hà Thanh Ảnh không mấy khi để ý đến anh ta, tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào cậu con trai. Cô rất ít khi qua lại với họ hàng nhà đẻ của mình, xem ra hoàn toàn hòa nhập với gia đình nhà chồng, mối quan hệ với bố mẹ chồng cũng tương đối hòa hợp, hoàn toàn không có mâu thuẫn thường xảy ra trong mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Ba năm sau, Vọng Nhi trở thành một đứa bé trai khỏe mạnh, đáng yêu, được mẹ đưa đến nhà trẻ. Những đứa bé mới bị đưa đi gửi trẻ đều khóc thảm thiết, cô không nỡ giao con trai mình cho cô giáo. Cô giáo ở nhà trẻ là một cô gái nhỏ, thường khen ngợi Vọng Nhi là đứa trẻ ngoan nhất, thông minh nhất. Cậu cũng thích được cô giáo ôm, trèo lên đôi vai mềm mại của cô, ngửi mùi nước hoa trên tóc cô. Cô thỉnh thoảng cũng phàn nàn với Hà Thanh Ảnh, nói rằng cậu bé trai thường xuyên thơm lên mặt cô, đôi khi khiến cô cảm thấy ngại ngùng.

Trước cửa nhà có một cây hòe cao lớn, có một tổ chim ở trên ngọn cây, mỗi sáng sớm đều gây ồn ào khiến mọi người tỉnh giấc. Tư Minh Viễn trồng hoa quỳnh ở bệ cửa sổ, mỗi năm nở ra hai ba tiếng đồng hồ, cánh hoa đặt ở dưới gối con trai, cả đêm mùi hương thơm bầu bạn cùng nó đi vào giấc ngủ. Chiếc giường nhỏ đặt ở một góc phòng khách, bên tường bày đầy đồ chơi, còn có cả những cuốn sách thiếu nhi mẹ mua cho. Mặc dù cậu chưa bao giờ hào hứng, cũng không thích xem phim hoạt hình ngoài “Slam Dunk” Hà Thanh Ảnh cảm thấy rất kỳ lạ, đứa trẻ đang còn nhỏ thế này thì không nên thích những thứ đó. Tiếp đến là một bộ phim hoạt hình cũ “Thiên thư kỳ đàm”. Mỗi lần nhìn thấy thần tiên Viên Công bị bắt về thiên đình, đứa bé này đều khóc lóc thảm thiết.

Năm 2000, Vọng Nhi 5 tuổi, cao hơn một mét, các nét trên khuôn mặt càng lúc càng rõ ràng, dần dần đã thoát ra khỏi dáng vẻ búng ra sữa của đứa bé con. Tất cả mọi người đều khen cậu đẹp. Cậu chưa bao giờ kén chọn đồ ăn, những

đồ ăn dù có tệ đến đâu đều có thể nuốt trôi. Trong thời đại này, như vậy cũng có thể coi là hiếm có. Mặc dù Hà Thanh Ảnh cũng cố gắng hết sức để đáp ứng được yêu cầu của con trẻ.

Một năm nay, đơn vị của Tư Minh Viễn bị phá sản, giải thể, chỉ nhận được mấy vạn tệ coi như về một cục, trở thành người thất nghiệp. Anh ta ở trong nhà cảm thấy rất không vui, chơi cờ phiêu và xem đĩa phim, chẳng bao lâu thì bị lỗ nặng, cờ phiêu từ 18 tệ rớt xuống còn 8 tệ. Ví tiền của anh ta càng ngày càng mỏng, vốn dĩ có thể đưa con trai đi mua mô hình xe ô tô, giờ chỉ còn có thể ngắm ở trong tủ kính. Có người giới thiệu anh đi làm bảo vệ, mới đi làm có mấy ngày đã cúi đầu trở về, nói là gặp người quen cảm thấy mất mặt. Tối nào anh ta cũng đi đánh mạt chược, thường xuyên về nhà lúc 2, 3 giờ sáng, làm cho cậu con trai đang ngủ say bị tỉnh giấc, rồi lại dẫn đến một trận cãi cọ kịch liệt với Hà Thanh Ảnh.

Chồng không có thu nhập, sức khỏe của bố mẹ chồng ngày càng yếu, tất cả chi tiêu của cả gia đình đều dồn lên vai một mình Hà Thanh Ảnh. Nhưng cô cũng chỉ là nhân viên thu ngân của bưu điện, dựa vào chút tiền lương thì cũng chỉ miễn cưỡng sống qua ngày. Vốn dĩ bất luận gặp phải điều phiền não nào, Tư Minh Viễn vẫn luôn rất kiên nhẫn đối với con trai, đặt con trai lên xe đạp chở đi chơi khắp nơi, khu vui chơi Cẩm Giang đã đi đến vô số lần. Đánh cờ là một sở thích trong số những sở thích ít ỏi của anh ta, cờ tướng, cờ vua, cờ vây... Nhưng bất luận là cờ gì, Tư Vọng cũng nhanh chóng trở thành cao thủ, không ai có thể thắng được cậu.

Nhưng rồi, Tư Minh Viễn càng lúc càng rời xa con trai, mỗi lần về nhà cũng không còn ôm nó nữa, chỉ đứng bên cửa hút thuốc một mình, hút hết điếu này đến điếu khác, cho đến khi gạt tàn đã đầy ắp cũng không cảm nhận thấy. Từ trước anh ta không bao giờ uống rượu ở nhà, bây giờ thì lại uống nửa cốc rượu trắng cùng với cơm. Khi anh ta miệng đầy hơi rượu kêu thét, dùng ánh mắt lạnh như sắt nhìn chằm chằm vào con trai, Hà Thanh Ảnh cảm thấy vô cùng căm ghét.

Anh ta coi con trai là kẻ địch sao? Hay là có một sự sợ hãi nào đó?

Có phải là vì xem nhiều phim kinh dị Mỹ hay không? Có một bộ phim điện ảnh do Gregory Peck diễn xuất, vốn dĩ là một gia đình bình thường, đột nhiên phát hiện ra đứa bé khác với những đứa trẻ bình thường khác, khí chất phi phàm, thông minh hơn người, người lớn còn không bì kịp, chỉ có thể ngoan ngoãn làm nô lệ cho nó - đứa bé này là dị chủng, nó có một sức mạnh tà ác bẩm sinh, sẽ đem lại quyền lực vô tận, cũng khiến cho bố mẹ gặp phải tai họa bi thảm, thậm chí gây nguy hại cho toàn nhân loại.

Vào một đêm mưa lớn, Hà Thanh Ảnh vẫn còn trực ca tối ở cơ quan, Tư Minh Viễn vẫn ra ngoài uống rượu và đánh mạt chược như thường lệ, khi trở về nhà phát hiện ra con trai đang mở Vcd xem phim “Kích thích 1995”, anh ta giáng cho con trai một cú tát.

Hà Thanh Ảnh tan ca về nhà nhìn thấy vết năm đầu ngón tay hằn rõ trên mặt Vọng Nhi, Tư Minh Viễn mặt mày ủ rũ đứng một bên run rẩy. Cô điên cuồng tát cho chồng một cái, ôm con trai vào lòng, vuốt ve khuôn mặt của cậu và nước mắt trào ra. Tư Minh Viễn không nói gì, cúi đầu lao ra khỏi nhà, đập cửa đánh “thình” một tiếng. Nửa khuôn mặt của con trai đã sưng vù, cô chửi rửa chồng là súc sinh, nhìn thấy dưới ánh đèn đường trong đêm mưa ở phía ngoài cửa sổ, thấy chồng mình lao chạy như điên, trong miệng còn hét ra những câu nói hàm hồ nào đó, vì tiếng mưa quá lớn nên không nghe rõ.

Năm con trai 7 tuổi, trong nhà xảy ra chuyện lớn.

Tư Minh Viễn mất tích, đó là một buổi sáng sớm vào ngày 30 tết. Cả một cái Tết buồn phiền, Hà Thanh Ảnh đã lên sở công an để báo án mất tích. Ông nội Vọng Nhi tóc đã bạc trắng, vì việc này mà phải vào nằm bệnh viện. Hà Thanh Ảnh thường xuyên đến chăm sóc bố chồng, mọi người còn nghĩ cô không phải là con dâu mà là con gái.

Liên tục có người đến tận nhà đòi nợ, thì ra chồng ở bên ngoài đã nợ rất nhiều tiền thua bạc, trong đó có mấy nhà cho vay nặng lãi, số nợ này e rằng cả đời cũng không trả hết được.

Tư Minh Viễn mãi vẫn không quay về.

Ngày mùng 2 tháng 9 năm 2002, thứ 2, là ngày Vọng Nhi lần đầu tiên đi học tiểu học.

Hôm nay trời mưa, Hà Thanh Ảnh cầm ô, nắm chặt tay con trai đi đến trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ. Tay của cô vừa ấm vừa mềm mại, khoác cặp sách cho Vọng Nhi, trong đó có hộp bút chì mới mua, không biết là hộp bút chì bằng nhựa hình Disney là thật hay là hàng nhái. Trong buổi lễ khai giảng có rất nhiều các bé và phụ huynh, cô chào hỏi khách sáo với giáo viên, nhìn Tư Vọng ngồi xuống ở trong lớp học, xác định được vị trí của cậu, rồi mới rời khỏi đó trong sự lưu luyến.

Mới học được nửa tháng năm lớp 1, có lần Vọng Nhi tan học trở về nhà, Hà Thanh Ảnh phát hiện trong cặp sách có thêm một mảnh giấy viết “Tương kiến hoan” của Lý Hậu Chủ: “Vô ngôn độc thương tây lâu, nguyệt như câu. Tịch mịch ngô đồng thâm viện tỏa thanh thu...”. Mặc dù chỉ dùng bút chì viết nhưng bút tích rất đẹp, người lớn chưa chắc đã viết ra được như vậy. Cô hỏi con trai, Vọng Nhi nói là nhặt được ở trên đường đi, thấy đẹp nên muốn đem về để tập viết theo.

Vào kỳ nghỉ hè năm sau, căn bệnh SARS hoành hành suốt một thời gian dài cuối cùng cũng đã qua, Hà Thanh Ảnh đăng ký một lớp học cho con trai, là một trường nghệ thuật tên Phi Phi. Thầy giáo là một ông già tóc dài, trông rất có khí chất của một nhà nghệ thuật, dạy cậu vẽ tranh phác họa và tranh màu nước, nhận định Tư Vọng đã có kinh nghiệm học vẽ. Để cổ vũ thành tích học vẽ của

cậu, lại chuẩn bị bước vào lớp 2, đồng thời đeo khăn quàng đỏ, Hà Thanh Ảnh đã tặng cho cậu một món quà - máy vi tính.

Chiếc máy vi tính đầu tiên của Tư Vọng, bộ xử lý Intel Celeron. Cậu hào hứng sờ bàn phím và con chuột, sau khi mở máy, cậu nhìn cửa sổ windows xp lướt qua. Mạng internet vẫn còn chưa phổ cập, có một số nhà thì dùng ADSL, trong nhà cậu cũng chỉ có thể dùng Modem kết nối với đường dây điện thoại.

Hà Thanh Ảnh nhanh chóng phát hiện ra con trai mình rất mê mẩn lên mạng, cả ngày ngồi trước máy vi tính. Trước đây cô không nỡ mắng Vọng Nhi, lần này lần đầu tiên phá lệ mắng nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi chính mình cũng chảy nước mắt nước mũi đầm đìa, cậu bé trai thì lại khá hiểu chuyện, ôm lấy mẹ an ủi hồi lâu.

Có lần, Tư Vọng đi ra ngoài cùng với ông bà nội, Hà Thanh Ảnh ở nhà một mình mở vi tính ra, cô đã lén cài một phần mềm có thể giám sát tình hình con trẻ sử dụng vi tính, phát hiện ra trang mạng mà con trai mình vẫn luôn theo dõi, trước tiên là Google, sau đó dùng Baidu, liên tục tìm kiếm những từ then chốt:

Năm 1995, vụ án mạng trên đường Nam Minh.

Năm 1995, vụ án mạng trong trường cấp 3 Nam Minh.

Năm 1995, phát hiện thi thể trong xưởng gang thép trên đường Nam Minh.

Năm 1995, nạn nhân Thân Minh.

Năm 1995...

Mấy hôm sau, Hà Thanh Ảnh lại mở máy tính ra, nhưng phát hiện đã bị con trai định dạng rồi, tất cả những nội dung đều đã biến mất.

Mùa hè năm nay, ông nội Tư Vọng mất.

Ông đi rất nhanh, khi đưa đến bệnh viện thì tim đã ngừng đập. Bà nội là một người bảo thủ, kiên quyết đưa thi thể của ông nội từ bệnh viện về nhà, đặt mấy ngày ở trong linh đường tại nhà. Ông nội nằm trên giường của mình, chú Tư Vọng thay bộ quần áo thọ cho ông. Cả đều gia đình chen chúc nhau ở trong căn phòng chật hẹp, bận bịu đóng khung ảnh, hoa tươi và hương lò.

Hà Thanh Ảnh xin nghỉ để canh giữ linh đường, con trai cũng ở cùng với cô suốt cả một đêm. Bà nội và họ hàng luân phiên nghỉ ngơi, có lúc chỉ có hai mẹ con họ, lúc 2 giờ đêm trông người già đã qua đời. Cô không cho trai đến gần thi thể, sợ rằng để ở nhà thi thể đã biến chất và bốc mùi. Nhưng Tư Vọng cứ nhìn chăm chăm vào người chết, không sợ hãi những con ruồi đang bâu vào thi thể, ánh mắt của cậu bé trai này khiến người ta sợ hãi.

Mọi người đều tưởng Tư Minh Viễn mất tích sẽ quay trở về, với vai trò là người con trưởng trong gia đình, trở về để nhìn mặt bố lần cuối. Cho đến tận khi ông lão được đưa vào trong nhà tang lễ, rồi đưa vào lò hỏa táng, anh ta cũng vẫn không hề xuất hiện.

Năm sau, mẹ chồng Hà Thanh Ảnh cũng rời khỏi cõi trần. Bà lão trước khi chết nằm liệt trên giường, các chú và các cô đều bỏ mặc bà, chỉ có Hà Thanh Ảnh với vai trò là người con dâu lại thường xuyên chăm sóc, tắm rửa và thay quần áo cho bà. Trong quá trình lo hậu sự, cũng là cô bỏ ra nhiều công sức nhất, nhưng mọi người thân trong gia đình đều rất ghét cô, cứ đứng ở bên cạnh mà nói bóng nói gió. Trên tấm vải đen trên cánh tay của Tư Vọng có điểm một miếng vải đỏ, đối diện với vô số ánh mắt khác lạ và nghi hoặc, cậu bé không thể kìm lòng nữa hét lên một tiếng: “Các người có lương tâm hay không?”

Cả buổi lễ truy điệu chợt yên ắng lạ thường...

Trong một góc truyền ra giọng nói của ai đó: “Ôi, Minh Viễn có còn sống không?”

Lúc này đây, Hà Thanh Ảnh không còn nợ mỗi ân tình đối với Tư gia nữa, con trai cũng không qua lại với họ nữa.

Mùa thu năm nay, Tư Vọng bắt đầu thay đổi.

Trong nhà không có nước nóng để tắm, Hà Thanh Ảnh đưa con trai đến cơ quan tắm. Khi cô bước ra khỏi phòng tắm của cơ quan, tóc vẫn còn lau chưa khô, buông xuống hai bờ vai, tạo nên sự mê hoặc khó có thể cưỡng lại được đối với nam giới. Có một người đàn ông trung niên nhìn cô với ánh mắt đầy tà ý, Tư Vọng trừng mắt nhìn người đàn ông đó, ông ta có vẻ ngượng ngùng: “Tiểu Hà, đây là là con trai cô à?”

“Vâng ạ, thưa giám đốc,” Hà Thanh Ảnh miễn cưỡng nở ra nụ cười, kéo tay áo Tư Vọng, “Vọng Nhi, tại sao lại nhìn người ta như vậy, đây là giám đốc chi nhánh bưu điện của mẹ, mau chào bác đi!”

Tư Vọng ngoan cố lắc đầu: “Hãy bảo ông ta biết quản lí đôi mắt của mình đi.”

Hà Thanh Ảnh hiểu được ý của con trai mình, cũng không muốn tranh luận với cậu, cúi đầu thờ dài, thu dọn khăn mặt và dầu gội đầu ở trong chậu rửa mặt.

Cậu bé không cho phép bất cứ ai đến gần mẹ mình.

Đợt nghỉ lễ quốc khánh mừng 1 tháng 10 dài ngày, ngày nào Hà Thanh Ảnh cũng phải đến bưu điện trực ban. Một buổi tối, giám đốc chi nhánh vừa mới đến giữ cô lại, đưa cô đi ăn, ép cô uống rượu. Ông ta nói biết rõ khó khăn của Hà Thanh Ảnh, chồng mất tích không biết sống chết ra sao, một mình nuôi con thật không dễ dàng chút nào, ngày nào cũng có chủ nợ vay nặng lãi tìm đến tận nhà. Giám đốc chuẩn bị thăng chức cho cô thành tổ trưởng của quầy kinh doanh, như vậy thu nhập có thể tăng lên gấp đôi, nói không chừng sẽ có hy vọng trả được nợ. Ông ta khen ngợi vẻ đẹp của Hà Thanh Ảnh, người phụ nữ 34 tuổi này, chỉ cần trang điểm một chút, đi trên đường đã rất cuốn hút. Cô cố gắng kìm nén không dám từ chối, cho đến khi uống say mềm quay cuồng đầu óc. Nhưng ông

ta lại nói muốn đến khách sạn nghỉ ngơi. Hà Thanh Ảnh đứng dậy muốn đi khỏi đó, thì lại bị giữ chặt lại...

Vào giờ Tý, cô mới trở về nhà, đầu óc rối bời, ở cổ áo còn nồng nặc mùi rượu, khóe miệng thâm tím, sắc mặt trắng nhợt một cách đáng sợ. Con trai vẫn chưa ngủ, vẫn đang lo lắng đợi mẹ trở về, vội vàng đỡ mẹ nằm xuống, rót cho mẹ cốc nước ấm. “Mẹ ơi, mẹ sao vậy?”

“Vọng Nhi, mẹ không sao, con ngủ sớm đi.”

Vọng Nhi đắp cho mẹ tấm chăn dày, vừa mới định tắt đèn bàn trong phòng ngủ, liền phát hiện ra phía bên dưới cằm của mẹ có một vết máu hằn sâu.

“Có phải là tên khốn đó không?”

“Chuyện của người lớn... trẻ con... không nên quản...”

Chưa nói xong, Tư Vọng đã nhìn thấy nước mắt ầng ậ trong đôi mắt mẹ.

“Mẹ ơi, chuyện của mẹ, chính là chuyện của con!”

Cậu bé ôm chặt mẹ, gằn như muốn ép vụn xương cốt của hai người, cho đến khi cô thở dốc nói: “Vọng Nhi, không giống như con tưởng tượng đâu! Mẹ không... Vọng Nhi... mẹ không...”

Vọng Nhi thơm vào trán cô: “Mẹ ơi, mẹ yên tâm đi, bất luận xảy ra chuyện gì, Vọng Nhi nhất định sẽ kiếm tiền để nuôi mẹ!”

Ngày hôm sau, Hà Thanh Ảnh sốt cao nằm trên giường, sau đó mới biết hôm ấy đã xảy ra chuyện lớn.

Chính những người đồng nghiệp nói với cô - Tư Vọng lao đến chi nhánh bưu điện nơi mẹ cậu làm việc, đúng lúc nhìn thấy giám đốc chi nhánh, đưa bé mới 9 tuổi không biết lấy được sức lực ở đâu, đến thẳng bên cạnh bàn tiếp tân, cầm một bàn tính ném thẳng vào ông ta...

Đầu ông ta đã nở hoa rồi.

Sau khi sự việc xảy ra, trước tiên Hà Thanh Ảnh phần nộ trách mắng con trai, rồi lại cầm chổi lên đánh cho cậu một trận toi tả, cuối cùng ôm cậu vào lòng và thơm lầy thơm đê: “Vọng Nhi, mẹ biết con yêu mẹ nhất! Cảm ơn con! Nhưng không được làm những chuyện như vậy nữa!”

Cô không thể nào đi đến bưu điện làm việc nữa, bị ép phải nộp đơn nghỉ việc, đã bị đập tan mất bát cơm mười mấy năm qua.

Không lâu sau, Cốc Thu Sa đột nhiên đến gõ cửa phòng, từ đó đã cướp đi mất Vọng Nhi của cô. Vào đêm Noel, Hà Thanh Ảnh đứng trước tòa nhà biệt thự đó, thần thờ đứng chờ suốt ba tiếng đồng hồ, đôi chân tê liệt mấy lần liền, khuôn mặt cũng sắp bị đông cứng.

Ở một ô cửa sổ tầng 2 đột nhiên kéo rèm ra, gương mặt vẫn còn non nớt của cậu bé trai hiện ra giống như u linh phản xạ ánh đèn, ai nhìn thấy cũng đều không lạnh mà run.

Cô cuống quồng tháo chạy giống như nữ quỷ ẩn trốn vào mộ.